SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII № 8. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 14, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 14-го СІЧНЯ 1995 р. Ч. 8. РІК CII

Л. Кравчук очолив Об'єднання „Порозуміння"

Київ (Р. Р.). — Тут у середу, 11-го січня, колишнього Президента України Леоніда Кравчука обрано головою Всеукраїнського Об'єднання „Порозуміння", до якого увійшло 12 народних депутатів України. Серед них — члени Президії Верховної Ради Петро Шейко, Анатолій Даниленко, Михайло Павловський, депутати Павло Мовчан, Микола Жулинський, Володимир Чемерис, Микола Горбаль, Роман Омельчук, Василь Червоній, Володимир Мулява, Орест Климпуш і Олександер Шандрюк.

Нове об'єднання має на меті сприяти проведенню політичних та економічних реформ, а також порозумінню між гілками влади.

Як відомо, Л. Кравчук очолює також Фонд Сприяння Розвиткові Мистецтв України і 31-го грудня 1994 року прем'єр-міністер Віталій Масол підписав розпорядження про передачу в розпорядження фонду будинку на вулиці Пушкінській, ч. 6 у Києві. Колись там містився Ленінський райком КПУ.

Висилається вже Альманах УНС на 1995 рік

Джерзі Сити, Н. Дж. — У середу 11-го січня надано тут на пошту посилку альманахів УНС на 1995 рік для усіх читачів „Свободи" в ЗСА. Висилка до Канади наступить в найближчих днях.

Альманах УНС, як звичайно в гарній, барвистій обкладинці роботи мистця Богдана Титли, має 236 сторінок, разом із змістом та оголошеннями. На його зміст складається вісім розділів і календаріюм, а провідною темою є події Другої світової війни, що закінчилася рівно перед 50 роками. З того приводу і назви поодиноких розділів, зокрема три перші, відповідають темі. Перший із них є під заголовком „У чистому полі ревіли гармати", другий „І зорі вмивались слізьми", а третій „Для України, що ліпше серця...". Три останні відділи є під назвами: „Учітеся брати мої, і учітеся сестри", „Для приємности із розваги" та „Землею українською".

В історично-воєнних частинах є статті та оповідання таких авторів як Іван Кедрин, Петро Лаврів, Людмила Почтар, Григорій Королишин і Євгенія Дімер, а далі Юрій Копистянський, Любов Коленська, Омелян Твардовський, Людмила Волянська і Леонід Климак. Статті переплітані поезіями Наталі Кібець, Олекси Стефановича, Яра Славутича. У трьох останніх частинах альманаху находяться поезії Василя Стуса і статті Степана Вовканича, Лева Яцкевича, Євгена Крименко-Іваніва, Миколи Степаненка, Івана Лисенка, Романа Савицького, Е. Н. Матросова, Пилипа Демуса і Василя Дідюка.

Альманах УНС на 1995 рік багатий різнородним змістом задоволить кожного читача. В альманаху читачі знайдуть коверт, в якому належить надіслати належність у висоті 12 дол. Хто-із передплатників „Свободи" не є в спромозі заплатити цю суму, хай затримає альманах, але не відсилає його зворотною поштою, бо це наражує адміністрацію на додаткові кошти.

У альманаху велика кількість оголошень. Редактором його. як кожного року є головний редактор „Свободи" Зенон Снилик, мовну редакцію зробила ред. Людмила Волянська, а видруковано його у друкарні „Свободи" під керівництвом Романа Павлишина.

Чому екологічна проблема немає уваги Уряду України?

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Таке питання насувається нам після розмови з Галиною Руденко, активною діячкою „Зеленого Руху" з Києва, яка тепер перебуває вперше в ЗСА і шукає контактів із громадськими організаціями, що є цією проблемою зацікавлені. Вона приносить зі собою видання „Зеленого Руху" в Україні та інформує, що саме в Києві відбудеться об'єднуючий всеукраїнський з'їзд „зелених". Г. Руденко, учителька англійської мови в Києві, розповідає про те, що вона саме, як член Партії Зелених в Україні кандидувала в останніх виборах до Верховної Ради, але її не обрано, як також нікого з цієї партії.

Г. Руденко

А тимчасом вона стверджує, що програмою „зелених" є боротися за право людини жити в екологічно чистому середовищі і за введення в дію визнання Києва містом, що постраждало у наслідок катастрофи на ЧАЕС і ГУ зоною забруднення, як багато інших проблем екології, що їх у ВРаді ніхто не порушує.

— Чи справді Київ не належить до цієї зони, хоча віддаль від Чорнобиля така близька? — дивуємося.

— Уявляєте, досі Києва таким не визнано, хоча Біла Церква яка віддалена 84 км. на південь від Києва має статус міста, що постраждало від катастрофи в Чорнобилі і мешканці мають різні пільги з того приводу.

— Справді видається це неймовірним, тож немає що дивуватися, що ви і ваші співтоварищі з партії стараються цей статус змінити.

— Взагалі, мусите знати, що київляни платять податок на жертви Чорнобиля, хоча самі такими є. Немає кому тепер боронити Києва, а ті, які рішають долю столиці, це в більшості давні партократи, які не зважають на усі екологічні лиха, так Києва, як і цілої України. Ось, наприклад, ніхто у Києві не провірює висоти радіації у продуктах, що їх продають на базарі. Коли я взяла до перевірки молоко, то спершу в лябораторії взагалі не хотіли зміряти висоти радіації та мали на це різне оправдання, а коли на мої настирливі домагання це зробили — розуміється воно було з куди вищою радіацією, як безпечна границя. Це торкається також води, а вже не говорити про занечищення повітря.

Тут в Ню Йорку воно чистіше, як у Києві. Чи вам відомо, що тепер у Києві чоловіки вмирають пересічно на 47-му році життя, а жінки живуть лише 10 років довше? Чи відомо вам, що майже немає народин, а коли є, то діти хворіють? Хвороби серця, крови, тиску дуже „помолодішали"... В 1994 році у самому Києві померло 50,000 осіб!

— Ваша статистика та ці інформації справді застрашаючі.

— Але це все правда. Все довкруги робиться в Києві проти людини, просто негідно і некультурно. І немає кому боронити Києва з екологічної але і зі соціяльної сторони. Та не тільки тут ідеться про Київ, хоча він найближчий моєму серцю. Терпить від жахливих екологічних умов ціла Україна. Ось у Чорному морі створилася вже тепер одинметрова полоса вогненебезпечна, вода в ріках і в морі сильно занечищена і ловля риб є шкідлива, а люди таки ловлять і їдять, тому, що ніхто не пояснює їм того невидного ворога — радіації. Ось маєте тут спеціяльне видання Партії Зелених „Розстріляна екологія" і „Країна кольору кгакі" із

(Закінчення на стор.3)

КОНҐРЕСМЕН Д. БОНЬОР ЗАСУДИВ ПРОГРАМУ „60 ХВИЛИН"

Джерзі Сити, Н. Дж. — До редакції „Свободи" надіслав лист від конгресмена Дейвида Боньора зі стейту Мишиген, в якому він, сам українського походження, глибоко вражений „славною" вже програмою „60 хвилин" на телевізійній мережі Сі-Бі-Ес п. з. „Огидне обличчя свободи", написав протестаційного листа до президента цієї мережі Лоренса Тіша.

В листі Д. Боньор стверджує, що від часу передачі протиукраїнської програми наспіло вже багато інформацій та стверджень, що заперечують фактам поданим репортером Морлі Сейфером, як також не подано, що теперішній Уряд України позитивно взявся до поборювання будь-якого антисемітизму в Україні. Конґресмен Д. Боньор вимагає перепросин від телевізійної мережі Сі-Бі-Ес тому, що ціла програма була шкідливою для українців і для встановлення ближчих відносин поміж Україною а ЗСА, саме в часі, коли ці відносини затіснилися відвідинами Президента Леоніда Кучми у Вашінгтоні та прийняттям його, як голови держави. У своєму листі до президента Сі-Бі-Ес, конґресмен Д. Боньор цитує на кінці ствердження голови Американсько-жидівського комітету Мартіна Плакса в Клівленді, яке було друковане в клівлендській пресі, що „ті, які викривлюють сучасність, уважаючи, що нічого не змінилося з минулого, збільшують можливість при тому повернути таку минувшину, від якої стараються втекти".

Д. Боньор уважає, що програма М. Сейфера пошкодила і українцям, і жидам. Свою заяву він вніс до „Конґресового рекорду".

Пограбували журналістів

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 11-го січня, невідомі вчинили напад на Українське Незалежне Інформаційне Агентство „Республіка", викрали всю апаратуру та комп'ютери і факси.

Викликані на місце злочину працівники міліції Подольського району міста не виявили бажання шукати злочинців. На виклик вони з'явилися з податковою міліцією і почали вимагати документи про реєстрацію УНІАР та про сплату податків. Вони поставили вимогу, щоб згадані документи на 9-ту годину ранку були доставлені в міліцію, інакше закриють приміщення. А пошукати злочинців пообіцяли зайнятися наступного дня під умовою, якщо керівники УНІАР самі роздобудуть дозвіл прокурора на обшук у підозрюваних.

УНІАР є нині єдиним незалежним інформаційним агенством в Україні, яке не є підтримуване ні державою, ні комерційними структурами, а існує виключно за зароблені гроші. І саме УНІАР за чотири роки незалежности України вже кілька разів пограбовано, а протягом кількох передноворічних тижнів журналісти отримали погрози телефоном, були побиті і пограбовані на вулицях. Отож перше недержавне інформаційне агенство опинилося перед загрозою закриття.

Помер д-р Т. Сендзік

Трентон, Н. Дж. — Тут у четвер, 12-го січня 1995 року, помер відомий український громадсько-політичний діяч д-р Теодозій Сендзік. Він родом з Модрич, Україна, де народився 17-го червня 1915 року. Гімназію закінчив в Перемишлі, а в Берліні університетські студії політичних наук, які закінчив докторатом.

Належав до ОУН ще в гімназії, а згодом перейшов до демократичного Бльоку. Тут в Америці очолював Комітет Громадської Єдности, який створився на IX Конгресі УККА, як внутрішня опозиція в УККА, а згодом очолив Асоціяцію Українців в Америці, яка створилася на з'їзді КГЕ 8-го червня 1968 року.

У міжчасі він теж очолював Український Демократичний Рух. Останньо він був головою місцевого відділу Української Американської Координаційної Ради. Слабий стан здоров'я в останніх роках не дозволяв йому на ширшу діяльність. Залишив в глибокому смутку дружину Віру і сина Нестора, д-ра медицини.

Похоронні відправи відбудуться у вівторок, 17-го січня, а тлінні останки будуть перевезені до С. Бавнд Бруку і там похоронені.

ЛЬВІВ. — Тут помер стрілець УНСО Ігор Лисак-Кучеренко. Під час боїв у Абхазії він був поранений російською кулею і отримав найвищу нагороду Грузії — орден Вахтанга Горгасаєва. Але помер Ігор від кулі п'яного львівського міліціянта. Щоправда, працівники львівської міліції стверджують, що І. Кучеренка поранено під час спроби пограбування малого підприємства. УНСО категорично відкидає ці звинувачення як безпідставні.

Пакістан опоминається літаків або грошей

Ісламбад,Пакістан. — Використавши відвідини до Пакістану секретаря Департаменту оборони ЗСА Вілліяма Перрі, прем'єр-міністер Беназір Бгутто звернулася до нього з вимогою, щоб ЗСА доставили Пакістанові замовлені військові літаки-винищувачі, що їх ЗСА погодились їм продати, або нехай повернуть 650 міл. дол., котрі Пакістан заплатив за них ЗСА.

Коротко перед зустріччю з В.Перрі, Б.Бгутто заявила, „ми хочемо або обіцяні літаки або зворот грошей", бо на її думку справа продажу літаків є трактована дуже несправедливо.

Виявляється, що у 1989 році Пакістан погодився купити в ЗСА 71 військовий літак-винищувач і на то конто вплачено 650 міл. дол.Одначе ЗСА припинили військову та економічну допомогу Пакістанові в 1990 році, підозріваючи, що Пакістан придбав ядерну зброю, та відмовились повернути вплачені гроші. Крім того, базуючись на так званій поправці Пресслера, ЗСА відмовилися повернути Пакістанові військове обладнання, що його було прислано до ЗСА до направи.

ЗСА критикують Росію

Вашінгтон. — Уряд президента Билла Клінтона від самого початку боєвих сутичок у Чечні твердив, що це внутрішня справа Росії.Одначе в середу, 11-го січня,ЗСА обвинуватили Росію у переступленні міжнародних домовлень, не повідомивши інші країни про пересунення великої кількости свого війська до Чечні.Державний департамент стверджує, що Росія зобов'язалася, як й інші европейські країни, повідомляти коли пересувають понад 9,000 вояків або більше як 250 танків з місця на місце. У цьому випадку Росія цього не зробила й цим знехтувала правила 53-членної Організації в справах безпеки та співробітництва в Европі.

ЗСА плянують на засідані ради згаданої організації, що відбудеться цими днями у Відні, підкреслити своє занепокоєння тим, що Росія не придержується взятих на себе зобов'язань та в цей спосіб домогтися, щоб Росія погодилася на посторонніх обсерваторів. Такі спостерігачі у свою чергу могли б перевірити чи існують будь-які можливості мирного полагодження цього конфлікту.

Крім того сенатор-республіканець з Північної Кароляйни Джессі Гелмс, який очолює Комісію закордонних зв'язків, скритикував Росію за бомбардування цивільного населення в Чечні на першому засіданні цієї комісії, що відбулося минулої середи, 11-го січня, та підкреслив, що буде виступати проти дальшої допомоги урядові президента Боріса Єльцина.

У СВІТІ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ Білорусі спеціяльним рішенням обмежив зовнішньоторговельну діяльність у республіці, заборонивши експорт лікувальних трав і рослин, котрі вписані до „Червоної книги". Відтепер також не будуть вивозитися з Білорусі ніякі колекції, антикварні вироби, радіоактивні та токсинові відпади промислового виробництва, друкована й авдіо-візуальна продукція та різні типи інформацій, яка може зашкодити політичним та економічним інтересам Білорусі, її безпеці, охороні здоров'я і моральности громадян. У перелік товарів, експорт яких здійснюється за ліцензіями, потрапили нафта,ліс, тканини, одяг, ювелірні прикраси. Лише за ліцензіями міністерства зовнішньо-економічних зв'язків можна імпортувати в республіку хемічні засоби захисту рослин, а також промислові відпади.

ВИЩИЙ військовий трибунал Єгипту засудив на кару смерти двох з 16 терористів, причетних до атентату на єгипетського письменника, лавреата нагороди Нобеля Нагіба Магфуза.Двоє підсудних відбуватимуть досмертну каторгу, дев'ятеро дістали різні речинці тюремного ув'язнення, трьох суд виправдав. Атентат на Н.Магфуза, єдиного в арабському світі лавреата нагороди Нобеля в ділянці літератури, відбувся в жовтні минулого року в самому центрі єгипетської столиці.

В СИЦИЛІЙСЬКОМУ місті Сиракузи відбулася надзвичайна конференція, скликана урядовою комісією в питаннях правопорядку і громадської безпеки. У своєму виступі міністер внутрішніх справ Італії Мавріціо Ґаспаррі повідомив, що сукупний річний обіг італійських мафіозних клянів становить 40 біл. дол. Не зважаючи на всі спроби зменшити організовану злочинність, в країні продовжують панувати чотири кримінальні структури: сицилійська мафія, калябрійська ндранґета, неаполітанська каморра і „Сакра корона уніта", яка діє в околицях Апулія. М. Ґаспаррі визнав, що дотепер вдалося конфіскувати незначну частину величезних маєтків, що належать мафіозним клянам.

АБДУЛ КАЛЯМ, керівник індійських військово-наукових програм і головний дорадник міністерства оборони, повідомив, що Індія має намір самостійно працювати над створенням нових озброєнь. Він запевнив, що вже в 2005 році 70 відсотків військової техніки республіки вироблятиметься на індійських підприємствах. Пріоритетним завданням А. Калям назвав створення індійського легкого винищувача, який до кінця цього сторіччя замінить бойові літаки типу МіҐ, „Міраж" і „Ягуар".

ЗА ДЕНЬ до приїзду Папи Івана Павла II в Манілю, столицю Філіппінів, поліція заарештувала двоє підозрілих осіб. Один з них пакістанець. Його затримано у будинку поблизу готелю, де зупинився Папа. У кімнаті пакістанця знайдено саморобну бомбу. У зв'язку з візитою Папи Івана Павла II філіппінська влада стягнула в столицю 10,000 поліціянтів. Служба іміграції дістала список зі 100 прізвищами осіб, яким заборонено в'їзд у країну. Папа благословлятиме свою паству зі спеціяльного авта з кулепробивними вікнами.

ЧЕЧЕНЦІ БІЛЬШЕ ПРАГНУТЬ МИРУ, НІЖ РОСІЯНИ

Ґрозний, Чечня. — В середу, 11-го січня, увечорі чеченський президент Джохар Дудаєв провів пресову конференцію для журналістів західніх країн. Він знову повторив свою кількакратну пропозицію, адресуючи її Москві: негайно розпочати переговори, „оскільки нема другого способу розв'язання конфлікту і припинення кровопролиття".

Французька газета „Ле Монд" повідомила, що у Ґрозному хоч і продовжується стрілянина, чеченці дозволяють російським воякам забирати з поля бою своїх убитих товаришів, бо в місті бігає багато бездомних голодних псів.

Російська агресія в Чечні викликає все більший осуд російської спільноти. Все гострішу критику висловлюють на адресу уряду депутати Державної думи. Навіть голова депутатської комісії в питаннях інформаційної політики Міхаїл Полторанін, який ще надавно виправдовував президента Боріса Єльцина, тепер був змушений визнати, що чеченська криза „спричинила глибокий розкол в російському суспільстві". На думку М. Полтораніна, започатковується тенденція злиття Азербайджану, Туркменістану, Казахстану, Узбекистану, Чечні, Абхазії, Дагестану, Туреччини та інших країн в „мусулманську імперію", і Росії не вдасться зупинити цей процес.

У відкритому листі членів депутатської групи Ліберально-демократичний союз „12 Грудня" на ім'я президента Б. Єльцина підкреслюється: „Російська влада і державність в цілому перебувають у глибокій кризі, який поставив країну на межу розпаду". Союз вважає, що „дії, спрямовані на відновлення законности в Чечні провалилися з політичної, військової і пропаґандивної точок зору".

З вимогою покласти край кровопролиттю в Чечні виступив відомий російський письменник, лавреат Нобелівської нагороди миру Александер Солженіцин. В інтерв'ю для тижневика „Аргументи і Факти" він сказав, що Росія повинна визнати незалежність Чечні, але залишити за собою, як нібито російські, землі лівого берега Тереку.

Тим часом нема ніяких підстав стверджувати, що російський уряд і військова верхівка згодяться припинити агресію. Вони тішать себе ілюзією, ще це день-два і чечені будуть переможені. З цією метою на чеченську землю продовжують прибувати морські піхотинці і десантники з інших військових округ Росії.

Прилетіли без колеса

Київ (Р. Р.). — Тут у середу, 11-го січня газети помістили правдиву причину паніки на летовищі в Борисполі 7-го січня. В той день на летовище були викликані десять автомашин швидкої допомоги. У другій половині дня лікарям сказали, що все обійшлося благополучно і вони роз'їхалися. Київ був стривожений, але ніхто не знав, що сталося.

Тепер з'ясувалося, що в годині 6-ій вечора на летовищі в Ню Йорку в українського літака типу ИЛ-62 відпало колесо. В літаку було 11 членів залоги і 43 пасажири. Пілоти не хотіли ризикувати приземленням літака десь в небезпечних умовах і продовжувати лет до Києва. Тим часом на летовищі в Борисполі до його приземлення підготувалися всі аварійні служби, в тому числі й 10 бригад лікарської допомоги. Очікували літака в 11:45, а в 12:09 він благополучно приземлився в Борисполі.

В АМЕРИЦІ

ОСТАННІМИ РОКАМИ ЗСА терплять від цілої низки природних нещасть, почавши від гураґанів,землетрусів, пожарів і повеней. Минулого тижня зимова дощева бур'я з Тихого океану навістила Каліфорнію, спричинюючи жахливі повені , які вже нанесли масивні матеріяльні шкоди до людських жертв включно. Серед восьми загиблих є11 річний хлопчина, який втопився минулого вівтірка переходячи набряклий повінню потік, і 43 річний підполковник морської піхоти, що намагався знайти брід для своїх 79 вояків,які відбували маневри.Стан цілого стейту до такої міри поважний, що на прохання губернатора Піта Вілсона президент Билл Клінтон 24 повіти стейту оголосив повітами нещастя, що їм дає можливість на урядову допомогу.

У 103 -ій ДЕНЬ СТРАЙКУ представники грачів Національної гокейової ліги дійшли до згоди з власниками дружин і так закінчили один з найдовших спортових страйків. Цьому дуже зраділи прихильники гокейового спорту, які з нетерпеливістю очікують відновлення міждружинних змагань, що приобіцяли розпочати вже наступного тижня.Цьогорічний сезон гокейових змагань з уваги на страйк матиме всього 48 змагань. У нормальному сезоні грають 84 змагання.

ЗГІДНО З ТВЕРДЖЕННЯМИ високих урядових осіб, у приватній розмові з Президентом ще перед Різдвом секретар Державного департаменту Воррен Кристофер висловив бажання зрезиґнувати зі свого посту. Одначе президент Билл Клінтон, не зазначуючи довжини терміну, сказав йому залишитись на цьому посту. Виявляється, що державний секретар, вичисляючи Президентові всі дотеперішні успіхи Уряду в ділянці закордонної політики, уважав, що будь-хто інший на його місці може продовжувати працю. Президент у цьому випадку є іншої думки, а крім того не бачить відповідного кандидата на це становище.

ЗА ПОВІДОМЛЕННЯМ МАЙОРА Ріка Скотта, речника Пентагону ЗСА ,з кінцем січня плянують вислати додаткових 3,000 військових до Панами та військової бази у заливі Ґвантанамо в Кубі для посилення безпеки та підготови переведення 8,000 кубинців з Панами до згаданої американської військової бази.Діло в тому, що Панама хоче зліквідувати табори кубинських переселенців на своїй території до 6-го березня. Військові командування в обидвох приміщеннях вимагають додаткової військової охорони, щоб запобігти можливим протестам кубинців, після того як їх повідомлять про перенесення до Ґвантанамо, де вже перебуває 21,169 їхніх співвітчизників.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Росія і Куба

Відколи Фідель Кастро дійшов на Кубі до диктаторської комуністичної влади у 1959 році, Куба завжди втішалася всесторонньою підтримкою Росії. Найповажнішою кризою в американсько-кубинських взаєминах було перевезення ночами частин ракет на Кубу, там тайком монтували їх, скеровуючи на Америку. Коли американська розвідка виявила це, тодішній президент Джан Кеннеді проголосив бльокаду Куби. Нікіта Хрущов не зважився на провокування Америки і відкликав кораблі, які плили до Куби. Він виправдовувався згодом перед критиками, які закидали йому, що він злякався „паперового американського тигра", арґументом, що той „паперовий тигр має атомові зуби". Дійшли до компромісу, за яким Хрущов забрав з Куби перевезені туди ракети, а Кеннеді зобов'язався ніколи не скидати режиму Фіделя Кастра збройною силою. Коли Джан Кеннеді загинув у 1963 році в політичному атентаті, він осяяний в американському суспільстві ореолом мученика. Насправді йому повинні б поставити у столиці Куби Гавані пам'ятник, бо він, Джан Кеннеді, закріпив режим Фіделя Кастра. Попередник Кеннеді у Білому Домі президент Д. Д. Айзенгавер зорганізував був збройний висад десанту антикомуністичних кубинців, вишколив їх, озброїв і виготовив у деталях плян збройного висаду у так званій Свинячій затоці, але Кеннеді спартачив увесь той плян, не давши десантові летунської „парасолі" і допустивши до розгрому десанту. За існування Совєтського Союзу Куба постачала йому цукор по трикратній ціні.

З розпадом СССР усе радикально змінилося, і Куба, яка є ізольована, бо терпить від безупинних економічних санкцій, проголошених Об'єднаними Націями, попала в поважні труднощі, що відчула Америка, бо настав безперервний наплив до Фльориди втікачів з Куби. В минулому році прийшло до компромісової полагоди тієї проблеми між ЗСА і Кубою.

Однак опіка Москви над Кубою хоч і звузилася, але не припинилася. За повідомленням авторитетної пресової аґенції Ассошіейтед Прес, на Кубі все ще існує електронічна розвідча станція Росії, і на Кубі все ще стаціоновані 1,500 російських вояків, зредуковані з давнього числа 2,500 осіб. Лише Господь знає, навіщо Москві тепер, під кінець XX сторіччя, шпигунська діяльність, предметом якої є Америка і, може, комуністичний Китай, який постачає Кубі прерізних товарів вартости 200 мільйонів долярів річно, вірогідно головно нафту і очищену ґазоліну.

Президент Билл Клінтон і його Уряд надзвичайно чулі на пункті демократії і людських прав. Масу енерґії і грошей витрачено на привернення влади в маленькій країні Гаїті демократичного президента Жан-Бертрана Аристида, який перебував в Америці, де дістав політичний азиль. Змобілізовано проти Гаїті морську і суходільну збройну силу.

Не можна виключити, що несполітизована історія з Чечнею відіб'ється некорисно на російсько-кубинських відносинах, бо хоча Чечня є карликом у порівнянні з російським велетнем, прецедент збройної виправи проти Афганістану за доби СССР доказав, що такий експеримент має найприкріші наслідки — виснажує країну фінансово і створює небезпечну для існуючого режиму атмосферу. У телевізійному інтерв'ю з віцепрезидентом Алом Ґором виринув запит, чи Борис Єльцин панує над ситуацією. А. Ґор запевняв, що „так", але навіть в його голосі можна було почути брак довір'я до такої оптимістичної оцінки. Росія стояла на третьому місці країн, які щорічно користувалися фінансовою допомогою від Америки — після Ізраїля і Єгипту. Теперішня більшість республіканців в обох Палатах Конґресу ставить під великий знак запиту ту допомогу.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Микола Руденко

РІК ВИПРОБУВАНЬ І НАДІЙ

V

Перед самісіньким Новим роком я отримав особистий „подарунок": на голову Верховного Суду України обрано Віталія Бойка — людину, котра очолювала Донецький обласний суд тоді, коли там розглядалася справа Олекси Тихого й моя. Обидва ми волею Бойка і його сподвижників були на довгі роки запроторені в брежнєвські концтабори. За В. Бойка заповзято боровся О. Мороз — і йому вдалося перемогти. Він сам вирядив свого підопічного в судову мантію. Генеральний прокурор України Владислав Дацюк привітав новообраного голову Верховного Суду обіймами й дружнім поцілунком. А невдовзі із слідчої справи про розкрадання коштів в особливо великих розмірах пропав надзвичайно важливий документ. Про це заборонено говорити, але службові особи все ж таки говорять — і ця новина потрапила на сторінки популярної газети „Киевские ведомости". Логічно припустити, що ця слідча справа стосується О. Мороза, бо нещодавно було оголошено: така справа заведена й подана в Генеральну прокуратуру. Ім'я Мороза при цьому не було названо, але за змістом справи ясно, що саме він є в ній головною дієвою особою. Органами масової інформації вона була оприлюднена раніше як справа Мороза. Йдеться ось про що: О. Мороз допоміг Охтирському райвиконкомові отримати пільговий кредит для передачі якомусь Смірнову буцімто на його лікування. Вражає розмір „лікувального" кредиту: 30 більйонів карбованців, що тоді становило півбільйона американських долярів. Сьогодні це становить 300 мільйонів долярів. Як видно, був намір пограти на інфляції. Повідомляю факти, що стали широковідомі, коментувати їх не хочу. А проте, як мовиться, коментарі тут зайві.

Наостанку згадаємо про конфлікт Києва з Кримом, яким позначено увесь 1994 рік і, як сьогодні зрозуміло, не буде обійдено рік 1995-ий. Не так давно кримським лідером був Ю. Мєшков, що зробило його президентом автономної республіки. Сьогодні його популярність уже позаду, бо він став лише номінальним президентом. Навіть сама Кримська республіка оголошена парляментсько-президентською. Відтоді Крим так і не здобув авторитетного лідера, а парлямент неспроможний прийняти жодного поважного рішення. Його керівники часто їздять до Москви, але від того справа в Криму не поліпшується — автономну республіку затопила кривава злочинність, корупція, хаос. Керівництво мріє про побудову мосту через Керченську протоку — такого мосту, по якому в Крим із Росії потечуть нафта, ґаз, електрика й... вода. Такий міст має коштувати понад 2 більйони долярів, яких покищо ніхто не обіцяє. Та й сумнівно, щоб водогін, вмонтований у тіло моста, здатний був задовольнити потреби кримського населення в питній воді. Його покищо не задовольняє навіть Дніпровсько-кримський канал, тобто ціла рукотворна ріка, котра обходиться Україні більйон долярів на рік.

Тяжким був рік минулий. Мабуть, нелегким буде й Новий рік, та все ж є надія, що він стане роком перелому, звідки почнеться наше поступове зростання. Отож з Новим роком, шановні читачі „Свободи"! З Різдвом Христовим, з найкращими побажаннями. Хай не поменшає в Новому році сивих голів у діяспорі — голів відважних і мудрих. Хай нові покоління приходять на зміну ветеранам, щоб діяспора не зменшувалась, а розросталася й мудрішала. Слава Україні!

Січень, 1995, Київ

Василь Михальчук
Париж

ВІКНО ПРАВДИ В НАШУ ІСТОРІЮ

II

Коли свою розповідь П. Мовчан приводить до початку еміґраційного періоду життя Петлюри, до його переїзду до Франції, мову продовжує проф. Дмитро Степовик, видатний мистецтвознавець в Києві і заступник голови згаданого представництва. Вже побувавши у Парижі і будучи дуже добре ознайомлений з діяльністю Товариства Бібліотеки, молодий професор переконливо й успішно змалював еміґраційну політичну діяльність Симона Петлюри. Він нагадав про ініціятиву Головного Отамана для заснування журналу „Тризуб", що виходив у Парижі від часу приїзду Петлюри у Париж аж до 1940 року, коли, після приходу німців, він там перестав виходити і коли ґестапо сконфіскувало книжковий і архівний фонди бібліотеки.

Це за його, Симона Петлюри, ініціятивою було засноване Товариство Української Бібліотеки, що мало згодом перетворитись на поважний культурний український центр в Парижі з метою ширення культурної Петлюріяни не тільки у Франції, а й по всіх країнах українського поселення. Дмитро Степовик затримується, зокрема, на обставинах трагічної смерти Петлюри на вулиці Расін у Парижі, додаючи, що ворожий аґент мав певне підпертя між українськими „зміновіховцями", тими декількома елементами, які піддались большевицькій пропаґанді і були в її полоні до кінця Другої світової війни.

Під час розповіді обидвох співучасників телепередачі, на екрані перед глядачем дуже влучно представлялись різні об'єкти, пов'язані так чи інакше з життям Петлюри. І так глядач знайомився з видом могили і пам'ятника родини Петлюри на цвинтарі Монпарнас в Парижі, з його портретами різних мистців, з книгами, що їх видала бібліотека враз із представництвом: „Симон Петлюра. Вибрані твори та документи" і „Він — з когорти вождів" (нагороджені праці першого конкурсу в Україні про Симона Петлюру). Висвітлювались також деякі кадри кінохроніки та документальні світлини періоду Української Народної Республіки.

Обидва учасники цієї надзвичайної телепрограми про Симона Петлюру — політик і вчений — підкреслювали намагання сучасної України повернутись до політичної, військової публіцистичної спадщини Петлюри — Петлюрівщини. І вихід книжок, і „розсекречення" кіно- і фотоархівів з важливими документами про Петлюру, і конференції — т.зв. читання Петлюріяни — про нього в Києві, Полтаві, Донецькому та інших містах, і тісні зв'язки наукових та культурно-освітніх установ України з паризькою Бібліотекою ім. С. Петлюри — все це є не тільки символічні показники, а дійсний подих, і глибокий, нових вітрів, що піднімаються в Україні.

Під кінець телекамера веде глядача до заль Державного Архіву Кіно- і Фотодокументів України. Пояснення дає Ніна Слончак, директор архіву. Її голос ясний і певний. Вона вже на вступі каже, що документи, які будуть показані мільйонам глядачів, не були заборонені, як дехто думає, для використання. Їх можна було показувати, але подавати при цьому такі коментарі, які їх спотворювали, зогиджували і викривляли. Якраз на брехні старався большевизм побудувати свої основи.

Н. Слончак показує цілий ряд фотографій та образів, на зворотах яких є наклеєні описові архівні картки, повні отаких фальсифікованих „дефініцій". Всі режисери, оператори фільмів, журналісти, публіцисти чи науковці мусіли ці описи переписувати і передавати у свої фільми, статті чи книжки. Були, очевидно, й такі, хто залюбки „додавав куті меду". Директор архіву додає, що викривлювання правди про архівні документи припинилось 1991 року, принайменше, що стосується Петлюри і УНР.

В год. 12-ій, коли кінчається телепередача, з екранів телевізорів мільйони глядачів почули, можливо вперше, уривки з листів С. Петлюри до політиків, діячів культури, до військовиків. Але навіть з фраґментів слів, думок державного мужа, вони не могли не відчути благородства, шляхетности і високої культури цієї людини. Наші земляки, яких довгими десятиліттями гіпнотизували найчорнішою антиукраїнською пропаґандою, побачили, вірніше відчули, нарешті, дійсного Петлюру, очищеного від липкого бруду большевизму.

Це вікно правди в нашу історію може буде вказувати на те, що в Україні Президента Леоніда Кучми, включно з таким помітним джерелом масової інформації як телебачення, починають поволі подихати освіжаючі вітри надії й оптимізму.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про дивний спосіб колядування

Під час нашої телефонічної розмови з рідними у Львові, що відбулася у перший день Різдва Христового, виринуло питання, як там цього року з колядою. Чи ходять колядники по місті з вертепом і звіздою, як попередніми роками, і чи колядують красно і на весь голос? Відповідь була, що так, хмара вертепів — біля опери, на майдані і по всьому місту, хоч не для всіх це Різдво з колядою було дуже веселим і обильним.

Однак цей стародавній український звичай відродився так стрімко разом з відродженою Україною, що його вже хіба ніщо не знищить. А знаю з оповідань, що навіть у найбільш суворі совєтські часи, коли треба було ховатися з усіми церковними святкуваннями (бо було право лише на відзначення Нового Року з Дідом Морозом і Снігурочкою), потайки, при зачинених вікнах і дверях, звучала, однак, тиха, але сильна глибокою вірою і почуттям традиції українська коляда. І не лише „Бог предвічний", але також десятки інших, якими так багата наша церковна і народна словесність та музика. Отож не дивно, що на запитання цього року зі Львова прийшло підтвердження.

Власне тому насунулося порівняння, коли до нас прийшли колядники (якщо можна так назвати три особи різного віку), „вимучили" одну стрічку „Бог предвічний", а тоді простягнули листу збірки на одну із патріотичних цілей і чекали з цікавістю, на скільки нам вистачить щедрости за їх „труди праведні". Подякували, сховали чек і... вже їх не було. І закралася після цього у душу пустка, а в голову думка, чому цей дивний спосіб такого „колядування" тут у нас вже став звичаєвим правом від довгих років? Коляда без коляди стали джерелом збору грошей різних організацій, а далеко не потребою виразу своїх святочних почувань чи народної традиції. Отже кожного року ідуть „колядувати" великі і малі, і рідко хто з них старається заспівати принаймні дві колядки в цілості, гарно, з чуттям і виразом, а не як за напасть, бо або шкода їм часу, або молодшим бракує знання слів українською мовою, бо батьки не подбали про відповідний вишкіл, а лише про скарбонки. Просто не до подумання є тут колядувати без збіркових лист, а лише так, із бажання щиро і сердечно повіншувати і заспівати господарям чи разом з ними. Про вертеп, звізду немає навіть мови, бо хто б відважився вийти з такою дивовижею на вулиці американського міста, хоча на „Геловін" ніхто не соромиться ходити публічно переодягненим в ексцентричні костюми, часом дуже жахливі. Отак із роками проживання в цій країні наша прадавня коляда стала вже зовсім комерційною, зубоженою до збірки грошей на означені, а часом і неозначені цілі і так „колядують" аж майже до Великого посту. Такі колядники добре знають, на яку адресу піти, щоб дістати відповідно високий чек і від того оцінюється успіх коляди, а не від святкового дійства і доброго співу. Цікаво, скільки із цих „колядників" хоче піти з колядою задурно до самотніх і бідних наших людей, звичайно старших віком, щоб їм принести трішки радости і оживити самотні спомини про те, „як було колись"?

Але „колись" за гарну коляду давали найвище дітям солодощі, а старшим — чарку і гостили їх так сердечно, як сердечно вони співали, а коли і давали добровільно гроші, то лише „на церкву".

Шкода, що ми не встигли поспитати у телефонічній розмові, чи аби ця дивна тутешня коляда не „переплила" вже океану в Україну, як перейшло багато некорисних звичаїв із американського сьогодення. Але, відав, народна мудрість каже, що не гоже, аби „червінці дзвеніли гучніше від коляди", а американці кажуть, що не гоже діставати „кеш" чи чек задурно.

З тим зіставайте до наступного Різдва і до нової коляди!

О-КА

Роман С. Голіят

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ ПРЕЗИДЕНТА Л. КРАВЧУКА

Валентин Чемерис, „Президент". Видавництво СП „Свенас", Київ, 1994. 422 стор. й 37 стор. світлин.

Валентин Чемерис — сучасний український письменник, автор 25-ох книг. За збірку „Еліксир для чоловіків" у 1990 році йому призначено республіканську премію в галузі сатири та гумору ім. Остапа Вишні.

У вступі до повищої праці, яка має 21-ий розділ, Олесь Гончар у своєму „Слові про Україну" звертає увагу, що стає дійсністю мрія багатьох віків. Сини й дочки нашого народу покоління за поколінням жертовно виборювали нашу незалежність.

Він висловлює глибоку вдячність українській діяспорі, яка так багато робила й робить для міжнародного визнання України, для піднесення її престижу, науки й культури, для допомоги потерпілим від чорнобильської катастрофи.

Валентин Чемерис у повищій праці зібрав величезний матеріял про „Життєвий шлях Президента Леоніда Кравчука", що писали про нього українські й неукраїнськомовні часописи, переведені з ним інтерв'ю, та біографічні дані про нього і його родину. Л. Кравчук, селянський син, народився 10-го січня 1934 року в селі Великий Житин Рівенської області. Виховував його дідо, бо батько загинув на фронті під час Другої світової війни як воїн Червоної армії. Л. Кравчук був свідком боїв УПА з німецькими окупантами, які відбувалися недалеко його села. Дідо виховував його на християнських засадах, які практикувала ціла родина. Л. Кравчук закінчив Київський Університет ім. Тараса Шевченка з економіки і Академію суспільних наук та захистив дисертацію. В роках 1958 до 1960 він викладав політичну економію в Чернівецькому фінансовому технікумі. І 30 років віддав партійній роботі, в основному питанням пропаґанди і аґітації.

У 1987 році до Кравчука звернулися письменники і вчені, щоб видати книжку про голод 1930-их років в Україні. Він доручив Інститутові історії партії віднайти офіційні документи. Близько тисячі документів поклали йому на стіл. Він почав вибірково читати постанови ЦК ВКП(б) і ЦК Компартії України, листи, свідчення очевидців тощо. „Повірте, жах проймав, стало страшно і моторошно од тої правди..." Він прочитав „Голод 33-го року" і чорну книгу „Письменники України — жертви сталінських репресій". „До їхнього виходу я все це прочитав у документах з архіву. Ви знаєте, тільки нежива людина може не відреаґувати на таке. Якби я знав усе це в 1958 році, я нізащо до цієї партії не вступив би". (Він вступив до партії, будучи студентом Київського Університету).

Л. Кравчук критикує поведінку колишніх секретарів КП України Щербицького, який не володів українською мовою, і Івашка. Оба вони слушно виконували доручення Москви. Що треба було сказати у 1989 році, завідуючий ЦК КПУ Л. Кравчук і сказав, а решту відклав на слушний час і сказав у 1990, 1992 та 1993 роках. З його іменем навіки пов'язана незалежність України, четверта спроба його народу збудувати свою суверенну і вільну державу.

У зв'язку з обранням Л. Кравчука головою Верховної Ради Української ССР він звільнений від обов'язків другого секретаря ЦК. Пленум 23-го вересня 1990 року також звільнив В. Івашка від обов'язків члена Політбюра ЦК КПУ.

Англійська газета „Обзервер" (серпень 1993 року) писала: „Світогляд Леоніда Кравчука, колишнього стійкого прихильника Комуністичної партії та провідного архітектора її ідеології, змінила хвиля націоналізму, яка привела його рідну Україну до незалежности.

Як перший Президент незалежної України, Кравчук проголосив у своїй інавґураційній промові 5-го грудня 1991 року, що його країна має бути країною демократичною, країною миру, ядерного роззброєння та економічних реформ.

Кравчук згадує, що Шелеста зняли тому, що він ближче стояв до України, а це, на думку Москви, вже було крамолою гіршою, аніж будь-який злочин. Шелест на 5-му з'їзді письменників України, що відбувся в листопаді 1965 року, у своїй промові сказав: „Треба бережливо, з повагою ставитися до нашої рідної чудової української мови. Це наш скарб, велика спадщина, яку кожен з нас і, в першу чергу, ви, письменники, повинні берегти і розвивати". Згодом за ці слова Москва пришила Шелестові націоналізм.

23-го липня 1990 року депутати таємним голосуванням обрали Л. Кравчука головою Верховної Ради України. Свій виступ на III Всеукраїнських зборах Народного Руху України 28-го лютого 1992 року Президент України почав з таких слів — гірких, але щирих, про те, що в нього наболіло на душі: „Я хочу вибачитись за цю довгу дорогу до трибуни". І додав: „Але, мабуть, дорога до незалежности України кожного з нас по-своєму була складнішою".

24-го серпня 1991 року Верховна Рада підготувала Акт проголошення незалежности України. 30-го серпня 1991 року вийшов указ Президії Верховної Ради України про заборону діяльности Комуністичної партії України за підписом голови Л. Кравчука, а майно КПУ передано ВР України.

1-го грудня 1991 року народ України проголосував за підтвердження акту проголошення незалежности України всеукраїнським референдумом, а Президентом України обрано Л. Кравчука.

Один з вирішальних ударів по большевицькій імперії СССР нанесла Україна та її перший всенародно обраний Президент Л. Кравчук.

Після 337 років існування імперії покладено кінець. Найзначнішим досягненням Л. Кравчука було те, що ми щасливо уникли громадянської війни, пише автор. Перший рік незалежности — це рік утворення на руїнах СССР назалежних держав, рік активного виходу України на міжнародну арену, а це чи не найбільший успіх нашого Президента. Його поїздки за рубіж, зустрічі з найвищими державними діячами служили піднесенню авторитету нашої республіки.

На початку 1994 року Україну визнало 145 держав, дипломатичні відносини встановлені із 132, 50 амбасад іноземних держав є в Києві і 44 представництва України — в іноземних країнах.

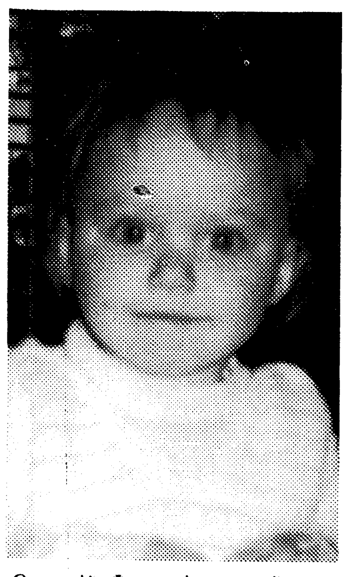
„Джордж Буш назвав Кравчука чудовою людиною і мудрим політиком. А Ніксон підтвердив, що Захід знає Кравчука як політичного генія" (стор. 310).

Кравчук називає Росію великим слоном, з яким Україна має прозорі кордони довжиною 2,484 кілометри. Стабілізація і спокій в Україні є, відповідно, важливим чинником стабілізації і спокою в Росії.

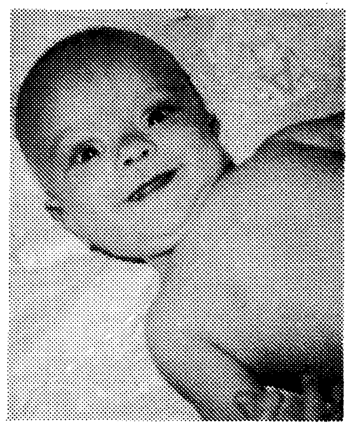
У передвиборчій програмі восени 1991 року Кравчук пригадав п'ять „д": державність, демократія, достаток, духовість і довір'я. „Справа в тому, що ці п'ять „д" розраховані не на один рік. Це цілі, мета, програма на далеку перспективу. До мети люди інколи йдуть п'ятдесят чи сто років. А ми хотіли б, щоб завтра у нас було вже все" (стор. 373).

З інтерв'ю з Кравчуком: „Я не можу сказати, що я нещасливий. Я йшов сам, я не мав руки, яка б мене тягнула... Коли б сказати пройти ще раз — я пройшов би ще раз. Хоча... Коли б я мав тоді сьогоднішнє бачення мого життя і тієї ситуації, що була, і ті знання історії, то ніколи б не вступав у партію. Ніколи! ...Президентом я буду не вічно, я піду з політичної арени, це ж така справа... нормальна. Чим буду займатися у відставці? Але, звичайно, зовсім відійти від політичного життя я, мабуть, не зможу. Я міг би принести якусь користь, якійсь, скажімо, громадській організації, може якомусь фонду. Ну, скажімо, харитативні міг би виконувати функції, коли б усе нормально скінчилось. П'ять років я веду безперервну політичну боротьбу: з кимось, сам із собою... Мені потрібно було себе перебороти. Це ж не просто так: учора був секретарем, другим секретарем Компартії, був в ідеології, все пройшов... І раптом наступного дня устав

(Закінчення на стор. 3)

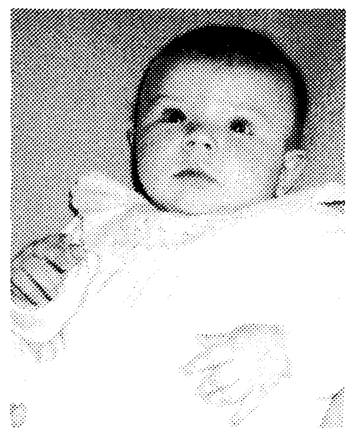
Олексій Филипів, новий член 277-го Відділу УНСоюзу. Вписали сина батьки Ігор та Оксана Филипів.

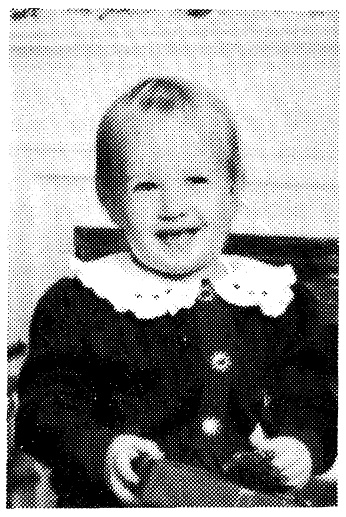
Михайло Лука Дощак, син Лідії і Михайла Дощака, новий член УНСоюзу, Відділу 500 в Калґарі, Альберта, Канада. Вписали в члени УНСоюзу свого маленького внучка Михасика, бабуня Марія і дідусь Мирослав Гладишевські.

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

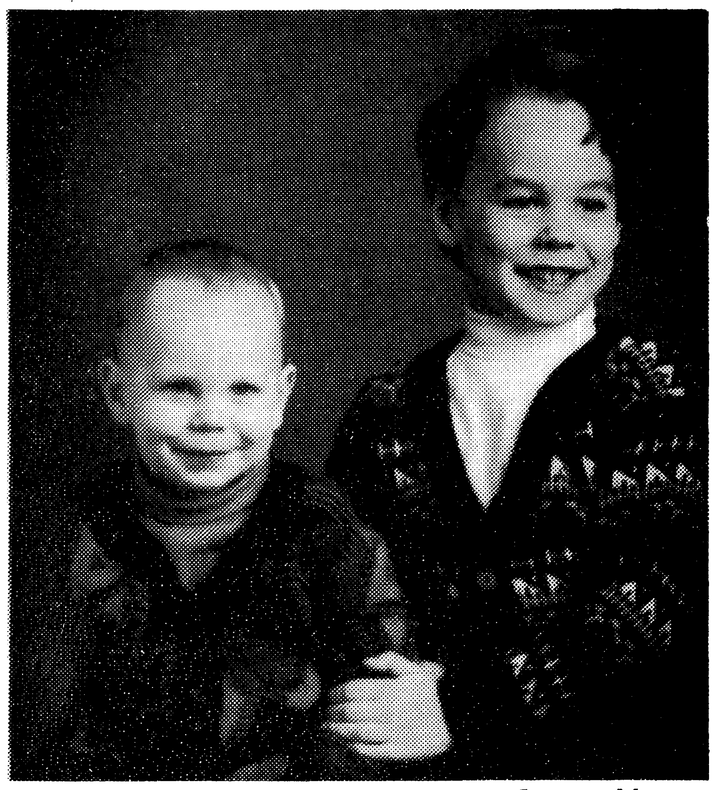
У теперішній організаційній кампанії Українського Народного Союзу окрему увагу віддається організації молоді. Забезпечення молоді в УНСоюзі має вітальну вартість, як для самої молоді, так і для УНСоюзу та всієї нашої української громади на північно-американському континенті, для їх взаємного майбутнього. Для підкреслення цієї уваги і важливости „Свобода" публікує в цій кампанії фотознімки новоприєднаних молодих членів УНСоюзу, якщо — очевидно — ці фотознімки нам надіслано.

Ганна Анастасія Куляс, доня Мирона і Лілі (з дому Вовчик) Куляс, наймолодша нова членка 220-го Відділу Українського Народного Союзу в Чікаґо, Ілл.. Закупили своїй маленькій доні Ганусі студійну, грамоту УНСоюзудо 18-го року життя, батько Мирон і мама Ліля Куляси.

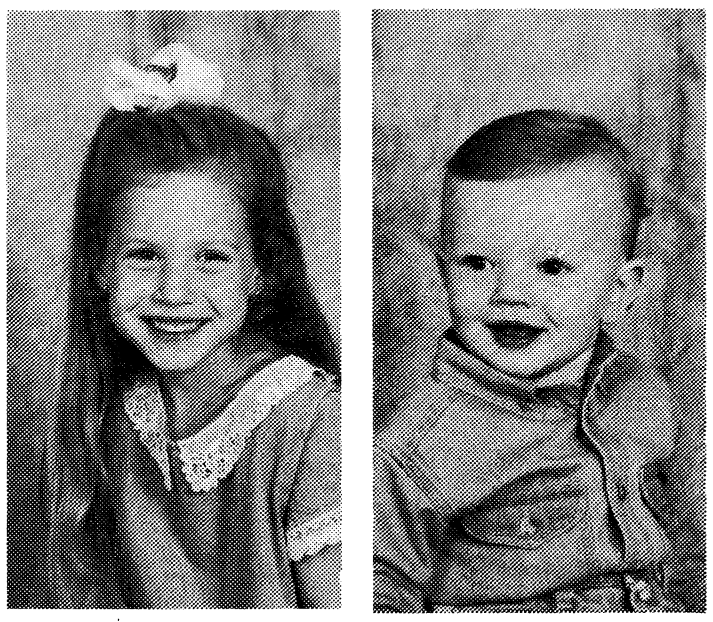
Наталка Петрух, доня Мирона й Айлін Петрух, нова членка 76-го Відділу УНСоюзу в Нюарк, Н. Дж. вписала свою внучку Наталочку в члени УНСоюзу бабця Юлія і дідусьЯрослав Петрухи.

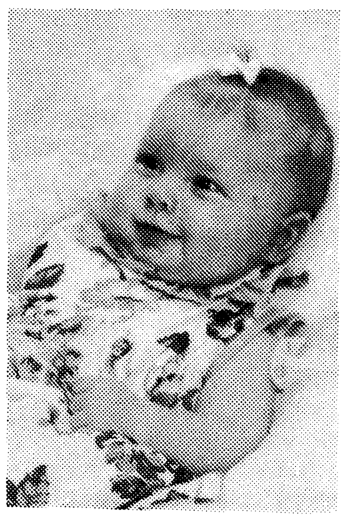
Олександер М. Кузик (справа) та його братик Микола Кузик, нові члени 399-го Відділу „Леви" УНСоюзу в Чікаґо, Ілл, сини Наталії і Мирона Кузиків. Вписали своїх внучків Олександра і Миколу в члени УНСоюзу бабуся Ірена та дідусь Юрій Кузики. Пан Юрій Кузик колишній змагун „Львів" і секретар 61-го Відділу УНСоюзу, а пані Ірена Кузик, засновниця і довголітня голова Союзу Українок у Вісконсин, Делс.

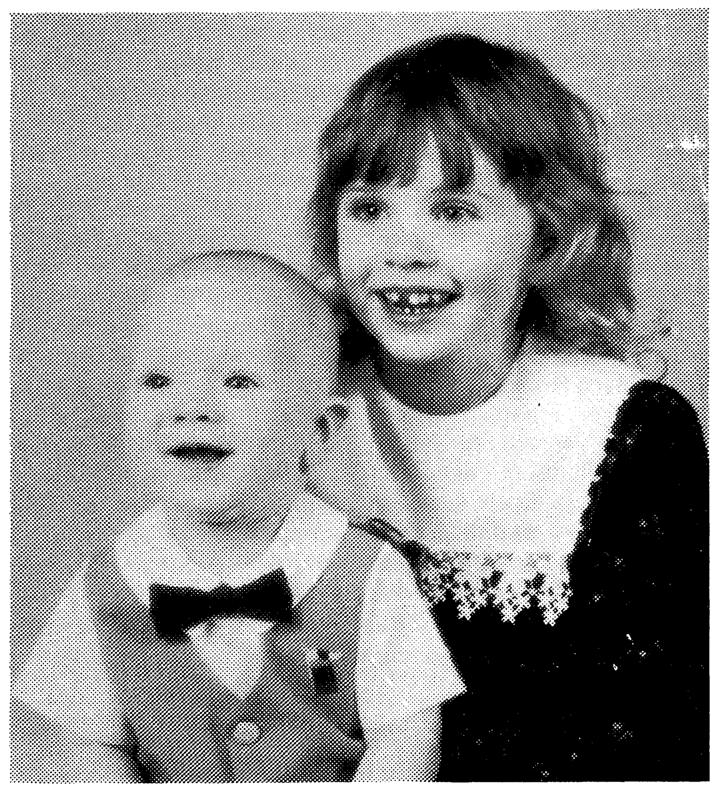
Степан Роман Шишка, син пл. Степана Лева (Хр.) і пл. Юлі (Перша Стежа), новий член 360-го Відділу УНС в Баффало Свого внука вписав у члени УНС дідусь Степан Шишка (Чота Крилатих).

Стефанія М. Кузик (зліва) та її братик Зенон Т. Кузик, нові члени 399-го Відділу „Леви" УНСоюзу в Чікаґо, Ілл., діти Тамари і Зенона Кузиків. Вписали своїх внучків Стефанію і Зенона в члени УНСоюзу бабуся Ірена і дідусь Юрій Кузики. Пан Юрій Кузик колишній змагун „Левів" і секретар 61-го Відділу УНСоюзу, а пані Ірена Кузик засновниця і довголітня голова Союзу Українок у Вісконсін Делс.

Джесіка Мері Лущик, доня Івана і Марії Лущик, нова членка 293-го Відділу в Брукліні, Н. Й. Забезпечив студійною грамотою свою внучку Джесіку, дідусь Пиліп Бронислав. Маленька Джесіка слідує за своєю сестричкою, яка раніше стала членкою 293-го Відділу УНС.

Нові члени 245-го Відділу УНСоюзу в Трентоні, Н. Дж., Кристофер Трептов і його сестричка Елізабет Трептов, діти Лілі І Віллям Е. мол. Трептов. Студійне забезпечення УНСоюзу взяли для своїх внучків бабця Іза і дідусь Іван Бойчук. Іван Бойчук є головою 245-го Відділу УНСоюзу.

Життєвий...

(Закінчення зі стор. 2)

і змінився — такого не буває у житті людини, мусять статися дуже серйозні зміни".

Антоніна і Леонід Кравчуки побралися під час університетських студій. Вони мають сина Олександра, двоє внуків — Андрійка і Марійку.

У 37-сторінковій фоточастині подано 52 світлини: родинні, зі засідань ВР і зі зустрічей Кравчука з державними мужами закордонних країн.

ВАРШАВСЬКИЙ воєвідський суд почав повторний процес над колишнім міністром внутрішніх справ Польщі Чеславом Кіщаком. Його звинувачують у тому, що в грудні 1981 року, коли в країні був запроваджений військовий стан, він дозволив спеціяльним формаціям поліції застосовувати зброю проти страйкарів, що привело до смерти дев'ятьох шахтарів у Катовіце. Попередній судовий процес припинено через резиґнацію голови суддівської колегії, якого звинувачували в тому,нібито він проголошує для колишніх партійних і державних функціонерів занадто суворі реченці.Але й тепер у Польщі багато громадських діячів вважають, що не варто притягати до кримінальної відповідальности тих колишніх провідників, які погодилися сісти за „круглий стіл" зі „Солідарністю" і прийти до компромісу, що дозволив без пролиття крови змінити політичний устрій у країні.

Чому екологічна...

(Закінчення зі стор. 1)

статтями про „Чорні дні Чорного моря", мапою екологічних злочинів в Україні, статтею „Наближення апокаліпсису". Це скаже вам більше, як мої слова.

— Все це разом морозом іде по шкірі. Що робити?

— Я надіюся, що тут знайду зв'язок із екологічними колами, може зацікавлю підприємців своїх і чужих — може хтось зрозуміє трагедію України, коли не розуміють її зовсім ці, що тепер засідають у Верховній Раді та правлять державою. А то Україна зовсім спустошіє!

В Україні

(З інформацій УНІАР)

СИМФЕРОПОЛЬ. — Президія Верховної Ради Автономної Республіки Крим заплянувала розглянути на сесії питання про приватизацію державного майна автономії, два проєкти закону про соціяльний захист ветеранів війни в Афганістані та інших збройних конфліктів, про обрання і передчасне звільнення суддів. Президія Верховної Ради автономії створила групу для узгодження і переговорів між законодавчими органами Криму і України. Президія ухвалила рішення запропонувати деяким службам президента Криму звільнити приміщення у будинку Верховної Ради автономії.

Вшанування роковин смерти Митрополита Андрея і Патріярха Йосифа в Мюнхені

У 50-ті роковини смерти Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького і десяті роковини смерти Ісповідника Віри Патріярха Йосифа Сліпого відправив в неділю, 6-го листопада 1994 року, в мюнхенському катедральному храмі св. Андрія і Покрови Пресвятої Богородиці Владика Платон Корниляк, Екзарх українців-католиків в Німеччині й Скандинавії, заупокійну Святу Літургію з Панахидою і виголосив відповідну проповідь. В суботу, 12-го листопада, заходами Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦ в Німеччині відбулась у парафіяльній залі шанувальна академія, яку розпочато відспіванням молитви „Отче наш" і однохвилинною мовчанкою, після чого голова Т-ва Іван Бобин привітав численних присутніх, між ними Владику Корниляка і передав слово доповідачеві, доцентові УВУ, д-рові Дмитрові Злепкові, який ядерними словами змалював діяльність великого Митрополита в добу австро-угорської монархії, польської авторитарної республіки та на схилі свого життя під націоналсоціялістичною Німеччиною і вкінці двократною совєтською окупацією.

Прелеґент розпочав доповідь цитатою із першого архипастерського листа Митрополита у 1899 році, в якому Митрополит заявляє: „Я є українець з діда-праді-да, а Церкву нашу і святий наш обряд я полюбив цілим серцем і присвятив цій справі ціле своє життя". Цими словами майбутній Митрополит хотів заспокоїти недовір'я до себе українського суспільства, яке підозрівало його у польському патріотизмі. Хоч батько бажав бачити свого сина військовиком, однак Митрополит вибрав шлях монаха, підготувавшись до свого покликання всесторонньою освітою — здобуттям трьох докторатів: богословії, філософії й права. За ціль свого життя поставив Митрополит змагання за унію Римо-Католицької Церкви із православними. Діючи в цьому напрямі, відбуває 1887 року першу подорож до Москви, де заприязнюється з релігійним філософом-прихильником унії, Соловйовим, звідтіля їде у Київ. В унійних справах вже як Митрополит побував в Росії „inkognito" в роках 1907 і 1912, де засновує Російську Католицьку Церкву, є ініціятором з'їздів і конґресів у Велеграді на Моравії (1907-27) де виголошує екуменічні доповіді. Завдяки унійній діяльності була висунена його кандидатура до кардинальської пурпури, однак це запротестувала Польща.

Митрополит Андрей встрявав відважно у політичні справи, коли вважав, що вони торкаються його народу. Це був його протест проти рішення Ради амбасадорів у 1923 році прилучити Галичину до Польщі, його протест проти голоду в Україні перед скликаною з його ініціятиви і кардинала Інніцера дослідною комісією у Відні, протест проти руйнування польським урядом православних церков на Холмщині у 1938-39 роках, протест перед Гімлєром проти вбивання жидів та пастирський лист „Не вбивай", звернений у 1942 році до власних земляків.

Митрополит бажав гаряче духовного зближення із православними братами, писав до православних владик листи, заявляючи готовість підпорядкуватися Київському патріярхові, якщо він признає примат Папи. Передчуваючи смерть, писав Митрополит у листі в серпні 1944 року: „Близько та хвилина, коли рішатиметься може на довгі роки доля нашої церкви і народу. Український народ мусить показати, що має досить авторитету, солідарности й життєвої сили, щоб заслужити на таке положення серед народів Европи, в якім міг би розвинути усі свої вартості".

„Український нарід живе від трьох років своїм життям. На нього впала відповідальність сповнити заповіт Великого Митрополита„ — закінчив прелеґент.

Після доповіді піяністка зі Львова Мирослава Лин виконала „Баркаролю" М. Лисенка, а Тетяна Шарко віддеклямувала поезію О. Грицая, присвячену Митрополитові, п. з. „Тіням Пастиря", після чого Тарас Ященко з Києва відіграв на фортепіяні „Прелюдію б-моль" Б.Лятошинського і „Токкату д-миль" Й. С. Баха.

З черги проф. УВУ, д-р Мирослав Лабунька, поділився без скрипту з присутніми, своїми споминами, як він під час однієї зустрічі з Патріярхом висловився критично про українців до німців після двократно ними програної війни, що незаслужено придбало нам міжнародну опінію ґерманофілів. На те Патріярх відповів: „А звідкіля ви знаєте, що німці не будуть знову відогравати передової ролі в Европі?". Слова Патріярха сьогодні сповнилися, він був передбачливим політиком, більшим, ніж його сучасники.

Патріярх Йосиф був „пристрасним" науковцем і подвижником культури. Старючись після заслання надогнати втрачене, збудував собор св. Софії, заснував Католицький Університет ім. св. Климентія-Папи, якого бібліотеку збагачував постійно новими виданнями і книгозборами, що його оточення не могло спочатку зрозуміти, бо в Римі українських читачів небагато. На це була відповідь": „Як буде книжка, найдеться читач". Досі відійшло в Україну з бібліотеки УКУ книжок на чверть мільйона долярів. Знову ж співробітники Патріярха дивувалися, як можна стільки гроша вкладати у придбання будинків, на це була відповідь: „Як буде своя хата, прийдуть люди!". Сьогодні в самому Мюнхені працює закуплений Патріярхом будинок УВУ й інтернату „Рідної Школи", а скільки філій УКУ засновано в країнах українських поселень!

Патріярх відзначався незвичайною працьовитістю. Щойно по розвалі совєтської імперії видобуто з архівів КҐБ написану ним у Володимирській тюрмі 6-томну „Історію української Церкви", для написання якої було йому дозволено користуватися відповідними публікаціями, виданими в Римі. Ця історія саме друкується.

Прелеґент пригадує, як він у 1976 році добився дозволу на авдієнцію у Патріярха. Перед авдієнцією він запитав Владику Івана Бучка, чи є якась актуально важлива тема, яку він міг би порушити у розмові з Патріярхом. „Намовляйте Патріярха відвідати наші поселення", — була відповідь, „хоч Хрущов і Папа Іван XXIII заборонили Патріярхові розказувати про свої тюремні переживання, та ви знаєте, що Патріярх дуже впертий..."

Саме завдяки свому твердому характерові і впертості він не заломився ні під тортурами, ані спокусами КҐБ, яке пропонувало йому стати московським патріярхом. Блаженніший розказав прелеґентові, як під час однієї авдієнції у Папи Павла VI він сказав до нього: „Еміненціє, ви хіба від мене не відступите". „Що він про мене думає", обурився в душі Блаженніший і мимо всіх розчарувань залишився вірним Римові. Він приходив до Папи не як прохач, але як гідний глава переслідуваної Церкви, домагаючись для неї належного їй патріярхального устрою.

У продовженні мистецької програми скрипаль з Донецького Андрій Артеменко виконав сонату „Сарабанда д-моль" Й. С. Баха та „Каденції" власної композиції. Відома деклияматорка Ганна Щепко відрецитувала віршований Е. Крименком „Заповіт Патріярха", а А. Артеменко і Т. Ященко виконали в дуеті „Прелюд" Ященка та другу частину „Концерту ч. 3" В. А. Моцарта.

Після закінчення програми голова Т-ва І. Бобин подякував доповідачам за змістовні доповіді, мистцям за їх високий виконавський рівень, а присутнім за їх численну участь у вшануванні двох велетнів нашого сторіччя. Академію закінчено співом „Вічная пам'ять".

Б. Шарко

УВАГА! УВАГА!

Пригадується, що

Посмертні оголошення

до поміщення в щоденнику „СВОБОДА"

приймаються тільки до години 8:30 ранку,

якщо родина бажає їх мати надрукованими того самого дня.

ВІДДІЛ ОГОЛОШЕНЬ

Ділимося сумною вісткою з приятелями і знайомими, що у п'ятницю 6-го січня 1995 р. о год. 5-ій веч. несподівано відійшов у вічність, проживши 74 роки

бл. п.

БОГДАН ПРУДИУС

великий любитель спорту УСК, Ню Йорк і „Тризуба", Філядельфія, Па.

ПАНАХИДА — неділя 15-го січня 1995 р. о год. 4-ій по пол. в похоронному заведенні Насевичів при Franklin-Brown St., Філядельфія, Па.

ПОХОРОННІ відправи — в понеділок 16-го січня 1995 р. о год. 10-ій ранку в церкві св. Миколая при 24 вул., а опісля на український католицький цвинтар св. Марії на Факс Чейсі Па.

Залишені у смутку:
ПРИЯТЕЛІ

Опечалені горем ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що в четвер 12-го січня, 1995 року на 79-му році життя несподівано відійшов у Господню вічність МУЖ, БАТЬКО і ДІДО

бл. п.

д-р політичних наук

ТЕОДОЗІЙ СЕНДЗІК

ПАРАСТАС буде відправлений в понеділок 16-го січня о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Кошек-Портер при 990 Броад вул. у Трентоні, Н.Дж.

ПОХОРОННІ відправи відбудуться о год. 10-ій рано у вівторок із церкви св. Свщм. Йосафата у Трентоні, Н. Дж. на український православний цвинтар у С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

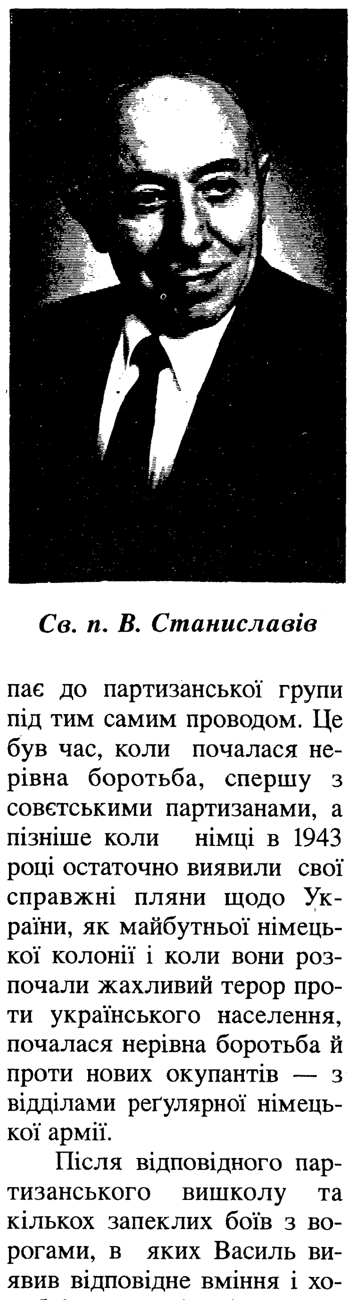
Горем прибиті:
дружина — ВІРА
син — д-р НЕСТОР з дружиною НІЛЕЮ і сином ПЕТРУСЕМ
сестра — ЯРОСЛАВА ЖУРАВЕЛЬ з родиною в Україні
брати — РОМАН з родиною в Україні
— ОРЕСТ з родиною в Україні
— МАРКІЯН з родиною в Україні
— МИРОСЛАВ з родиною в Австралії
теща — МАРІЯ КАССІЯН
шваґерки — ДАРІЯ КУЗИК з родиною
— ОЛЬГА ДУБИК з родиною
та ближча і дальша родина в ЗСА й Україні

Замість квітів на могилу просимо складати у світлу пам'ять покійного пожертви на добродійні цілі.

Св. п. майор В. Станиславів відійшов у вічність

В четвер 1-го грудня 1994 року в Міннеаполісі, Мінн. на 74-му році життя після тяжкої недуги відійшов у вічність відомий тут український громадський та політичний діяч, старшина партизанської боротьби в часі Другої світової війни, св. п. Василь Станиславів. Ця сумна вістка глибоко зворушила родину, друзів і всіх хто добре знав покійного, бо не стало серед нас відданого українського патріота, який все своє життя віддав для української визвольної справи.

Покійний народився 24-го червня 1920 року в невеликому селі Мала Андруга близько давнього історичного міста Крем'янця на Волині (тепер Тернопільська область) в родині Івана і Єфросинії Станіславівих. Його молоде життя починається в тяжких обставинах польської окупації, коли польська державна влада всякими засобами намагалася спольонізувати українське населення західньої України, щоб таким чином навіки включити цю територію в посідання польської держави. Перед його молодими очима проходить терор, переслідування, арешти та запроторення свідомих і активних українців до Крем'янецької в'язниці, яка ніколи не була порожньою від політичних в'язнів. Це робить на нього тяжке враження. Його батько Іван, який до речі був вояком Армії Української Народної Республіки, подбав щоб дати синові належну освіту і виховав його в доброму національному дусі. Пізніше на еміґрації В. Станиславів продовжував свої студії в Технічно-Господарському Інституті в Реґенсбурзі, Німеччина.

Св. п. В. Станиславів

Св. п. В. Станиславів вже в молодих роках обертається серед свідомої української молоді і бере участь в її організованому житті. В часі окупації західньої України совєтською владою в 1939-41 роках, Василь, так як і всі інші свідомі українці, глибоко переживає жорстокий совєтський терор, арешти, вивози українського населення далеко на північ в концентраційні табори (що, до речі, також пізніше не оминуло і його батька). А зокрема на початку Другої світової війні в часі відступу Червоної армії на схід, так як всі, він глибоко пережив масові розстріли українських політичних в'язнів по тюрмах західньої України, яких доконало жорстоке НКВД. Ці жахливі події глибоко западають в його молоду душу і в його серці народжується нестерпний бунт проти совєтських і німецьких окупантів. І це спонукало його приєднатися до підпілля та вступити в члени ОУН під проводом полк. А. Мельника, а згодом також він вступає до партизанської групи під тим самим проводом. Це був час, коли почалася нерівна боротьба, спершу з совєтськими партизанами, а пізніше коли німці в 1943 році остаточно виявили свої справжні пляни щодо України, як майбутньої німецької колонії і коли вони розпочали жахливий терор проти українського населення, почалася нерівна боротьба й проти нових окупантів — з відділами реґулярної німецької армії.

Після відповідного партизанського вишколу та кількох запеклих боїв з ворогами, в яких Василь виявив відповідне вміння і хоробрість, провід цієї партизанської групи призначив його командиром сотні, а вже на еміґрації провід Державного Центру УНР в екзилі, за його всесторонню громадську й політичну діяльність підвищив його до ранґи майора.

Про його участь в українській партизанській боротьбі я не буду більше писати тому, що незабаром має появитися друком його спомин, в якому він докладно написав про свою діяльність в цьому часі. При цій нагоді хочу лише сказати, що згадана мною українська партизанська група, яке носила назву „Український Леґіон Самооборони" була єдиною, що стала в обороні проти нищення Української Православної Церкви в Грубешівщині, яке переводили польські шовіністи. Ця група мала свої відділи в Крем'янеччині, Луччині, Володимирщині та по інших містах Волині і тісно співпрацювала з партизанами от. Бульби-Боровця, що діяв на Поліссі від імені проводу Державного Центру УНР в екзилі.

На еміґрації в Німеччині В. Станиславів крім участи в громадському житті, доповнював свою освіту в Українському Технічно-Господарському Інституті при агрономічно-лісовому факультеті в Реґенсбурзі. Покійний одружився з Нелею, дочкою відомого ветерана Армії УНР пор. М. Лозового та його дружини Олександри. До Америки прибув 13-го жовтня 1949 року і поселився в Міннеаполісі, Мінн.

Св. п. В. Станиславів не належав до тих, які дбали за своє власне вигідне життя. Приїхавши до Міннеаполісу, він відразу включився в українське громадське життя. При цій нагоді, роблячи підсумок, вистачить навести, які становища займав він у нашій громаді в різному часі, як ось наприклад: довголітній голова ОДВУ, голова Відділу Українського Народного Союзу, голова парафії української православної церкви св. Михаїла в Міннеаполісі, секретар Товариства Прихильників Української Народної Республіки в Міннесоті, секретар Ветеранів Армії УНР і Українського Резистансу, секретар Відділу УАКРади, секретар Комітету Допомоги Україні та член інших українських організацій. У всіх тих організаціях він був жертвенний і сумлінно виконував свої обов'язки.

В політичному житті він був за об'єднання всіх українських конструктивних сил, за відбудову української народної демократичної держави і тому довгими роками він був активним секретарем Товариства Прихильників УНР Міннесоти і був одним з ініціяторів за об'єднання Союзу Українських Ветеранів Армії УНР з Союзом Ветеранів Українського Резистансу, що й сталося на спільному з'їзді 12-го липня 1986 року. Як відомо, ця подія в українському громадському житті викликала живе захоплення, бо молодше покоління взяло на себе обов'язок „змінити варту" і продовжувати українські військові традиції новітньої української історії. Як людина, покійний був доброї вдачі, з ним було легко співпрацювати, він був добрим другом і таким він назавжди залишиться в нашій пам'яті.

Василь багато часу присвячував родинному житті, він любив свою родину, а родина любила його, про це можна було переконатись в часі останніх днів його життя в шпиталі, коли його дружина Неля, діти Оксана і Богдан, внуки Таня і Мирослава, зять Мирон та сестра дружини Зоя з посвятою і любов'ю від ранку до пізньої ночі піклувалися ним, з надією, що може ще якимось чудом пощастить привернути його до життя. Але, на жаль, що мало статися те сталося... В четвер 1-го грудня 1994 року, св. п. В. Станиславів — добрий муж, добрий батько, добрий дідусь і наш добрий друг і громадянин відійшов у вічність.

Похорон відбувся в понеділок, 5-го грудня 1994 року на цвинтарі Гилсайд в Міннеаполісі. Похоронні Служби Божі відправив в супроводі хору о. протопресвітер Михайло Куданович в похоронному заведенні Радиловича і в українській православній церкві св. Михаїла Архистратига в Міннеаполісі. Після цього відбулася тризна в залі церкви св. Михаїла. На тризні промовляли: від Товариства Прихильників УНР Антін Семенюк, від Союзу Українських Ветеранів Армії УНР і Українського Резистансу Пилип Шайда, від Комітету Допомоги Україні і Українського Народного Союзу Михайло Каркоць, від Відділу УАКРади мгр Люба Менжега, від хору церкви св. Михаїла Ольга Хоролець і від сотні покійного Василь Панчук. На закінчення цієї сумної імпрези від родини слово мала дочка покійного Оксана Гаврилюк, яка подякувала за численну участь в похороні всім присутнім, о. М. Кудановичеві і хорові за відправу похоронної Служби Божої, Сестрицтву за приготування обіду та всім, хто допомагав і співчував в тому невимовно тяжкому для родини часі.

На закінчення треба підкреслити, що покійний, як муж своєї дружини, як батько, дідусь і громадянин, чесно пройшов свій життєвий шлях, він може бути добрим прикладом для всієї української громади. Тож нехай ця американська земля буде йому легкою, нехай спокійно спочиває, нехай сниться йому вільна й незалежна Україна, яку він любив цілим своїм серцем і душею.

А. Семенюк

З діяльности української громади в Міннеаполісі

Ще восени, а саме 25-го вересня 1994 року, відбувся величавий концерт, дохід з якого призначено на хворих дітей — жертв Чорнобиля. В концерті брали участь майже всі мистецькі групи Міннеаполісу: хор „Дніпро", жіночий вокальний ансамбль „Євшан зілля", бандуристи ОДУМ, танцювальний гурток СУМА „Черемош", українська оркестра „Чарівники".

Концерт відбувся в будинку Скатіш Райт, а спонзорами була організація Шраєн Зура. Та організація взяла на себе обов'язок лікувати декількох дітей із Чорнобильської зони у своєму шпиталі безкоштовно, але потрібно фондів на транспорт дітей з України. Простора заля була заповнена глядачами, а між ними було багато американської публіки, які були захоплені українським мистецтвом та щедро нагороджували виконавців рясним оплесками.

Крім коштів за вступні квитки, присутні складали пожертви на ту благородну ціль. В передріздвяний час, а саме 11-го грудня заходом громадського хору „Дніпро" було влаштовано концерт колядок та релігійних різдвяних пісень. Концерт відбувся в Українсько-Американському Центрі. В першій частині хор відспівав „З нами Бог", керівник Кіра Цареградська, а стихи читав Микола Денисенко. Далі хор відспівав 5 колядок композиторів С. Людкевича та К. Стеценка, а на закінчення першої частини — „Величай, душе моя" П. Турчанінова та „Канон Різдву" П. Козицького. Дириґував Микола Денисенко.

Потім був виступ жіночого вокального ансамблю „Євшан зілля", муз. керівник Кіра Цареградська. Ансамбль виконав милозвучно колядки: „Народився наш Спаситель" О. Кошиця, „Ой у полі при дорозі" К. Стеценка, „А у цього хазяїна" К. Стеценка та англійською мовою „White Christmas" (Біле Різдво) І. Берлін, гарм. К. Цареградської.

В другій частині, під керівництвом М. Денисенка, хор „Дніпро" гарно відспівав 6 колядок. В колядці „Днесь поюще" солістом був Славомир Луців. На закінчення хор виконав „Канон Різдву" А. Веделя та привітав усіх присутніх піснею „Із Святами Вас вітаєм", композиція К. Цареградської, акомпаніювала Аня Гриневич.

Цей концерт колядок та гарно, по-різвяному удекорована заля створили приємний святковий настрій.

А 18-го грудня відбулося Свято Миколая в авдиторії української православної церкви св. Михаїла, влаштоване українською школою при парафії. Вступне слово виголосив голова батьківського комітету Василь Коваленко. Він коротко поінформував присутніх про діяльність школи, а саме: що старанням школи було зібрано та вислано в Україну для дітей-сиріт в м. Полтаву 4 великі пачки з книжками та забавками. Також був улаштований продаж різдвяних квітів (продано понад 100 квітів). Школярі готувалися колядувати по хатах 7-го і 8-го січня 1995 року.

Потім відбулася програма свята. У ній брали участь майже всі діти Української Школи. Маленькі дітки, дівчатка і хлопчики, були одягнені в білу одежу сніжинок та ангелів. Вони говорили віршики, співали й танцювали „танець сніжинок й ангелів".

Старші діти, одягнені в українські строї, деклямували й співали пісні. Потім прийшов св. о. Миколай у супроводі ангелів та обдарував дітей подарунками. Діти привітали св. Миколая піснею „Ой хто, хто Миколая любить". На закінчення настоятель церкви св. Михаїла о. Євген Кумка привітав дітей, батьків та всіх присутніх із Святом Різдва Христового та Новим Роком.

Варто ще згадати, що перед програмою відбувся смачний обід із традиційними українськими стравами: борщем, варениками із сметаною, голубцями, солодким печивом, кавою, приготовили обід молоді матері, за що належиться їм признання і подяка.

Ольга Змага-Хоролець

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЕКСА ДЗІНЮК член УНС Відд. 106-го Т-ва ім. св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл. помер 3-го травня 1994 року. Нар. 1902 року в Татарові, Україна. Членом УНС став 1949 року. Похорон відбувся із церкви свв. Володимира і Ольги на цвинтар св. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Марчук, секр.

АНТІН ТИМОЧ член УНС Відд. 394-го в Ремсі, Н.Дж. помер 3-го червня 1987 року на 63-му році життя. Нар. 16-го квітня 1924 року. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку Марію і Михайла Тимоч і Анну Теленціо. Похорон відбувся на Maryrest Cemetery in Mahwah, N.J.

Вічна Йому Пам'ять!

Михайло Романик, секр.

ЛЮБОМИР БЕЗКОРОВАЙНИЙ член УНС Відд. 149-го Т-ва ім. св. Марії в Лакаванна, Н.Й. помер 22-го липня 1994 року на 66-му році життя. Нар. 15-го червня 1928 року в Тернополі, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку сестру Нілю Стецьків, племінника Андрія і племінницю Рому. Похорон відбувся 25-го липня 1994 року з крематорії на Мт. Олівет в Керман, Н.Й.

Вічна Йому пам'ять!

Мері Стецьків-Дікі, секр.

НАНСІ МЕЧ член УНС Відд. 53-го Т-ва ім. св. Миколая в Піттсбурґу, Па. померла 8-го квітня 1994 року на 70-му році життя. Нар. 26-го травня 1923 року в Піттсбурґу, Па. Членом УНС стала 1944 року. Залишила у смутку брата Вілліяма Даб. Похорон відбувся 12-го квітня 1994 року на укр. прав. цвинтарі св. Володимира в Піттсбурґу, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван М. Головатий, секр.

МАРІЯ САВЧУК член УНС Відд. 139-го в Чикаґо, Ілл. померла 29-го серпня 1994 року на 71-му році життя. Нар. 21-го серпня 1923 року в Бурштині, Україна. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку сина Петра з дружиною Шерин, дві внучки Керин і Катерину. Похорон відбувся 1-го вересня 1994 року на цвинтарі св. Івана в Твін Лейк, Вісконсин.

Вічна Їй Пам'ять!

Петро Питель, секр.

САМУЇЛ ТУПИЦЯ член УНС Відд. 243-го Т-ва ім. св. Миколая в Чикаґо, Ілл. помер 5-го жовтня 1994 року на 76-му році життя. Нар. 1918 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дочку Єлисавету Ґатто. Похорон відбувся 8-го жовтня 1994 року на цвинтарі Святого Гробу у Ворт, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Турчиновський, секр.